

1001 K prostřednictvím firmy R. & Co. a rozdíl v cenách těch pro sebe podržela. Tomuto výkladu nevádí poslední věta třetího odstavce všeobecných podmínek obchodních, dle nichž je banka vždycky komisionářem, ať byl proveden příkaz ve formě jakékoli, neboť má komisionář před prohlášením, že vstupuje do obchodu, při něm i po něm povinnosti i práva komisionáře, po prohlášení však zároveň i postavení prodávatele, nebo kupitele, pokud však obě tato postavení nelze uvést v soulad, platí po učiněném prohlášení pravidla o kupu (Srv. Canstein II. sv. str. 241 pozn. 115 a sb. n. s. čís. 1927). Z toho vidno, že původní připsání výtěžku akcií na běžném účtu za první pololetí 1919 v korunách československých odpovídalo skutečnému právnímu stavu věci, kdežto oprava provedená bankou v prosinci 1920 a zřízení konta W pro onen výtěžek nebyly právně odůvodněny. Okolnosti, že žalovaný proti zřízení konta W a proti oné opravě neprotestoval po dobu jednoho roku, nemá významu souhlasu s opravou, neboť nelze každé mlčení pokládati vždy a naprosto za souhlas. Jenom tehdy, když jsou zde okolnosti, které nepřipouštějí rozumného důvodu pochybovati o tom, že mlčení v tom kterém případě znamená projev vůle souhlasné, lze mlčení za souhlas považovati (§ 863 obč. zák.). V tomto případě však není tvrzeno, tím méně prokázáno, že žalovaný, bydlící v obci, od obchodního ruchu vzdálené, znal význam a dosah zřízení konta W, neboť jak obecně z jiných podobných sporů známo, ani některé banky samy původně významu a dosahu toho neznaly. Nelze proto mlčení žalovaného, byť i trvalo přes rok, vykládati mu v tomto případě na újmu. Vzhledem k tomu, co uvedeno, nepadá na váhu, zda obchodní podmínky obdržel žalovaný od žalobkyně již před 6. únorem 1919 a zda obsahovaly též třetí odstavec stejného znění, jako podmínky dosavadní a proto není v tom směru potřebí doplniti řízení před prvním soudem, jak nařídil soud odvolací.

Čís. 4163.

Tím, že manžel zrušil manželské společenství a odstěhoval se do jiného bytu, není ještě odůvodněn nárok manželky na výživné dle řu 382 čís. 8 ex. ř., není-li ochotna následovati manžela do nového bytu.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R I 756/24.)

Návrh manželky, by jí bylo až do pravoplatného skončení sporu o placení výživného proti manželovi povoleno prozatímní opatření placením výživného soudu prvního stádu, zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle řu 389 ex. ř. má strana ohrožená osvědčiti okolnosti, o které opírá návrh na povolení prozatímního opatření, a sice buď ihned připojiti potřebná písemná osvědčení, nebo k žádosti soudu osvědčení ta

provésti (§ 274 c. ř. s.). Žalobkyně nenabídla o svém tvrzení, že jest churava a k výdělku neschopna vůbec žádného osvědčení, a nabídla pouze osvědčení o zlomyslném opuštění manželem korespondencí, svědkem Františkem N-ou a výslechem stran. Dle §u 274 c. ř. s. lze tvrzené okolnosti osvědčiti všemi průvodními prostředky, vyjímajíc důkaz výslechem stran. Nabídnuté korespondence vůbec nepředložila a svědkem Františkem N-ou byl spíše osvědčen opak toho, co žalobkyně tvrdí. Dle něho neopustil žalovaný, jak se k svědku vyjádřil, společný byt z l o m y s l n ě, nýbrž proto, by sobě a manželce vynašel jiný byt, poněvadž chtěl učiniti přítrž domácím různicím a nesvárům, jež vyvolávala tchýně, u níž bydlili. Neprávem soud rekursní má za to, že nárok žalobkyně na prozatimní opatření placením výživného jest osvědčen již ustanovením §u 91 obč. zák. a že jsou tu předpoklady opatření dle §u 382 čís. 8 ex. ř. již proto, že žalovaný zrušil proti předpisu §u 93 obč. zák. manželské spolužití a odstěhoval se do jiného bytu a výživného neplatí. Dle §u 91 obč. zák. jest sice manžel povinen poskytovat své manželce dle svého jmění slušnou výživu, naproti tomu jest však manželka dle §u 92 obč. zák. povinna svého manžela do jeho bydliště sledovati a v domácnosti dle sil svých mu pomáhati a jen za těchto podmínek náleží jí nárok na poskytování výživy manželem. Manželka, bydlící fakticky odděleně, má sice též nárok na výživné, avšak jenom tehdy, je-li ochotna muže svého do jeho bytu následovati. Františkem N-ou jest však osvědčeno, že žalobkyně prohlásila vůči manželce, žádajícímu, aby ho do nového bytu následovala, jak manžel mu sdělil, že nechce, že od matky nepůjde. Osvědčení zlomyslného opuštění manželky manželem a výdělečné nezpůsobilosti manželčiny touto tudíž neprovedeno. Právem proto první soudce její návrh na prozatimní výživné zamítl pro nedostatek osvědčení zákonných podmínek prozatimního opatření podle §u 382 čís. 8 ex. ř.

Čís. 4164.

Na mzdu horníků jest přípustna exekuce nejen pro výživné ze zákona, nýbrž i pro jiné pohledávky. Při rozhodnutích po 2. srpnu 1924 jest vzíti — třebas i teprve vyšší stolicí — zřetel ku zákonu ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R I 759/24.)

Exekuci na mzdu horníka soud první stolice povolil, rekursní soud usnesením ze dne 9. srpna 1924 exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Zákonem ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., doplněn byl zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., v ten rozum, že pozbyly platnosti veškeré dosavadní předpisy o tom, že exekuce na některé ze služebních platů uvedených v §u 1 zákona ze dne 15. dubna